

**NACIONALINIO SUSIVIENIJIMO
VILNIAUS SKYRIAUS SUSIRINKIMO
REZOLIUCIJA**

2026 m. sausio 10 d.

DĖL POLITINĖS PADĖTIES PARTIJOJE IR VISUOMENĖJE

Pastaruoju metu viešojoje erdvėje vis dažniau girdimi raginimai stoti į Nacionalinio susivienijimo gretas. Dar visai neseniai būtume galėję besąlygiškai sveikinti tokį pasirinkimą kaip pilietinio ir politinio brandumo ženklą. Tačiau esamomis aplinkybėmis laikome būtina pabrėžti, kad bet koks kvietimas jungtis prie politinės organizacijos, o ypač asmeninis apsisprendimas tai padaryti, privalo būti grindžiamas aiškiu atsakymu į esminį klausimą – kokią politinę tapatybę, kryptį ir misiją ši organizacija šiandien realiai įkūnija, kam ji faktiškai tarnauja ir kam pasiryžęs tarnauti pats apsisprendęs asmuo.

Šiandien Nacionalinis susivienijimas (NS) atsidūrė raidos kryžkelėje. Po 2025 m. rugsėjo 6 d. įvykusio neteisėto dalies NS narių susibūrimo, pavadinto neeiliniu NS suvažiavimu, partija suskilo į dvi ideologiškai skirtingas organizacijas. Teisingumo ministerijai patvirtinus vadinamojo suvažiavimo nutarimus vyksta teisminis ginčas dėl renginio ir jame priimtų sprendimų teisėtumo. Tačiau bet koks teismo sprendimas tik juridškai įtvirtins nebeįveikiamą ideologinę ir politinę takoskyrą tarp sąjūdinės proletuviškos ir nomenklatūrinės probriuseliškos Nacionalinio susivienijimo srovių/krypčių.

Sąjūdinė partijos tapatybė

Nacionalinis susivienijimas buvo įsteigtas kaip sąjūdinio tipo politinis sambūris. Jis išsikėlė sąjūdinio masto tikslą – išsaugoti lietuvių tautą ir Lietuvos valstybę Europos Sąjungos centralizuojančios integracijos ir globalistinės tautų niveliacijos bei nacionalinių valstybių suvereniteto likvidacijos sąlygomis.

Išsikėlusį tokį tikslą, partija apsibrėžė savo ideologinę tapatybę ir politinį kursą – ji įsipareigojo veikti kaip nesisteminė, nekonformistinė politinė jėga, siekianti prikelti tautą naujam nacionaliniam atgimimui ir susigrąžinti Europos Sąjungos uzurpuotas suverenas Lietuvos valstybės galias.

Nacionalinio susivienijimo politinė tapatybė ir kryptis nuo pat pradžių buvo aiškiai apibrėžtos – partija steigėsi ir veikia kaip lietuviškas nacionalinio išsivadavimo sąjūdis, formuojamas XXI amžiaus geopolitinių ir civilizacinių realių kontekste.

Vykdydamas tokią misiją, NS tapo dešimtmečius šalį valdančių ir „globalią Lietuvą“ statančių partijų ir jų formuojamų valdžių nuolatinio priešiškumo bei dirbtinai kuriamų kliūčių veikti taikiniu. Faktiškai partija buvo priversta veikti pusiau legaliomis sąlygomis. Nuo pat savo įsikūrimo NS patiria nuolatinį valdžios spaudimą, informacinę blokadą žiniasklaidoje, partiją sistemingai stengiamasi marginalizuoti ir jai net kildavo tiesioginė represijų bei galimo uždraudimo grėsmė. NS susidūrė su sunkumais ir pavojais, kurie yra tipiški visų laisvės sąjūdžių patiriami išbandymai. Būtent tai paprastai lemia tokius sąjūdžius lydinčias vidaus įtampas ir konfliktus, peraugančius į krizes ir skilimus, o neretai – ir atviras išdavystes bei visišką žlugimą.

Tokios lemties neišvengė ir NS – daliai partijos narių sąjūdinė, nekompromisinė kova už tautos ir valstybės išlikimą pasirodė pernelyg pavojinga asmeninio saugumo ir gerovės požiūriu. Be to, ji tapo kliūtimi greitai ir lengvai patekti į valdžią bei pasinaudoti jos teikiamomis galimybėmis „susitvarkyti gyvenimą“, tai yra praturtėti.

Per rinkimus šiems lūkesčiams neišsipildžius, NS gretose galutinai išryškėjo atvirai juos puoselėjusių, todėl nusivylusių ir palūžusių partijos narių idėjiniai bei praktiniai siekiai atsisakyti sąjūdinės partijos tapatybės ir radikaliai keisti politinį kursą. Buvo pasirinkta konformistinė tolesnės NS raidos ir veiklos kryptis – integracija į kolonijinio tipo, nesuverenios Lietuvos administracinės teritorijos vietinių politinių partijų sistemą.

Sumanymą pakeisti NS politinį kursą buvo galima įgyvendinti tik partijos vidaus perversmo keliu. Tam buvo surengtas jokie dalykinio ar teisinio pagrindo neturėjęs narių susibūrimas, pavadintas „neeiliniu NS suvažiavimu“, kurio vienintelis tikslas buvo nušalinti sąjūdinės politinės kovos kursą suformavusią ir jo nuosekliai besilaikiusią partijos vadovybę. Perversmo iniciatorių ir organizatorių branduolį sudarė partijai priklausę jaunimo sambūrio „Pro Patria“ ir NS Kauno skyriaus nariai, idėjiškai artimi konservatoriams ir siekę paversti NS „konservatyvia dešiniąja“, satelitine TS-LKD partija.

Tiesiogiai neteisėtą „neeilinį suvažiavimą“ perversmą organizavo ir jam vadovavo V. Sinica ir A. Simutis, padedami grupės aktyviausių talkininkų – M. Parčiausko, A. Paugos, A. Katutės, D. Vanharos, I. Drupienės, S. Kaunelio, A. Makauskos, P. Stonio, J. Švagžlio, A. Venčkauskos, E. Urniežiaus, K. Jarašiūno, D. Stakišaičio, V. Poderio, J. Survilos, A. Laugalienės, T. Skorupskio, G. Ambrazevičiaus, J. Laučiūtės, R. Žeko, V. Uksienės, L. Stankevičiaus, L. Karpavičiaus ir kai kurių kitų partijos narių, vykdžiusių agresyvią ir cinišką NS vadovybės puolimo ir šmeižimo kampaniją. Ši kampanija savo metodais ir brutalumu iš esmės niekuo nesiskyrė nuo vykstančios akcijos „Šalin rankas nuo žodžio laisvės“. NS nariai buvo raginami atvykti į „neeilinį suvažiavimą“ melo ir šantažo metodais, balansuojančiais ant nusikalstamų veikų ribos. Jie buvo kviečiami „gelbėti partiją“ bauginant menama grėsme jai subyrėti ir žlugti panašiai, kaip LRT vadovybės gynėjai ragina „ginti žodžio laisvę“, kuriai niekas negresia.

Šis NS narių priešinimo ir organizacijos griovimo metodas, anksčiau sėkmingai taikytas prieš visas Lietuvoje mėgintas kurti patriotines politines partijas, pasirodė esąs veiksmingas. Melu ir apgaule, šiurkščiai pažeidžiant partijos Įstatus, 2025 m. rugsėjo 6 d. buvo sušauktas neteisėtas dalies NS narių susibūrimas, pavadintas „neeiliniu suvažiavimu“. Jo metu buvo nušalinta partijos vadovybė ir, daugeliui susirinkimo dalyvių to net nesuvokus, pakeista organizacijos ideologinė tapatybė bei politinis kursas.

Sąjūdinės misijos ir programinių tikslų išsižadėjimas

Nacionalinis susivienijimas virsta tipine nomenklatūrine partija, įsiliejančia į konformistinių ir kolaborantinių Lietuvos duobkasių partijų – tautos naikintojų ir valstybės griovėjų – gretas, ir išsižadanti savo sąjūdinės misijos bei programinių tikslų.

Svarbiausias ir kartu ryškiausias pakeistos NS ideologinės tapatybės bruožas – Teisingumo ministerijos formaliai pripažintos rugsėjo 6 d. sudarytos vadovybės pastangos sąjūdinę nacionalinio išsivadavimo jėgą apibrėžti ir pertvarkyti į „dešiniąją konservatyvią“ partiją, kuri gali egzistuoti ir efektyviai veikti tik iš tiesų suvereniųse valstybėse. Lietuva nepriklauso klubui tikrai suverenių valstybių, kurių piliečiai gali laisvai pasirinkti jiems priimtina šalies politikos kryptį ir kuriose ideologinės partijų tapatybės bei takoskyros yra ne deklaratyvios, bet įgyja realią prasmę būdamos įgyvendinamos kaip konkretūs vidaus ir užsienio politikos pasirinkimai.

Kartu įvyko esminis politinio kurso pokytis: deklaruojamas siekis ginti tradicines vertybes buvo atskirtas nuo tikslo susigrąžinti valstybę. Tačiau ginti tradicines vertybes dabartinėje Lietuvoje, kuri yra nesuverenus ir politiškai neįgalus tas vertybes iš principo neigiančios Europos Sąjungos administracinis darinys, yra iš esmės neįmanoma. Todėl NS politinio kurso pakeitimas neišvengiamai veda partiją į idėjinę ir veiklos aklavietę – ji atsidūrė „pragmatiško“ sisteminio nomenklatūrinio formaliai įregistruotos vadovybės konformizmo ir piliečiams apgaudinėti skirto „vertybinio“ utopizmo spąstuose. Nedrįstanti priešintis tradicines vertybes griaunančioms ideologinėms Europos Sąjungos direktyvoms, formaliai įregistruota NS vadovybė apgaudinėja partijos narius ir visuomenę tuščiais pažadais jas ginti puikiai suprasdama, kad Lietuva gali mesti iššūkį Briuselio ideologiniam diktatui tik aklai nesilaikydama ES teisės normų ir veikdama kaip suvereni valstybė. Dėl to nomenklatūrinė, V. Sinicos vadovaujama NS dalis, veikianti visos partijos vardu, tampa intelektualiai ir politiškai neįgalu atvirai bei drąsiai reikšti NS poziciją esminiais Lietuvos padėties ir išlikimo klausimais. Ji konformistiškai vengia ir bijo imtis realių sąjūdinių politinės kovos veiksmų, galinčių iš esmės keisti dešimtmečius visų šalies valdžių įgyvendinamą „globalios Lietuvos“ kūrimo strategiją.

Atsisakiusi siekių išsaugoti tautą ir susigrąžinti valstybę, Nacionalinio susivienijimo partija apskritai nebegalėtų būti politinė organizacija tikrąja šio žodžio prasme. Ji neišvengiamai virstų „Lietuva“ vadinamos teritorijos viešojo administravimo ir jos gyventojų poreikių vadybos agentūra.

Tokia sąjūdinės misijos išsižadėjusi ir tautos bei valstybės jauseną praradusi organizacija taptų dar viena klanine interesų grupe greta kitų Lietuvoje veikiančių, partijomis besivadinančių panašių oligarchinių politinio verslo klanų.

Ji galėtų tarnauti tik dviem tikslams, nes jokiai tikrai politinei ir valstybinei misijai tokia organizacija yra paprasčiausiai neįgali ir netinka. NS būtų pasmerkta eiti kitų, tų pačių dviejų tikslų siekiančių, Lietuvos partinių klanų pramintu keliu. Pirmasis tikslas būtų toks – tapti priemone keliems jos nariams patekti į valdžią ir užsitikrinti asmeninę gerovę. Antrasis – virsti siaurų verslo grupių interesus aptarnaujančiu savivaldybių, valstybės ir ES išteklių grobstymo bei šalies žmonių apiplėšinėjimo įrankiu, koku šiandien yra virtusios visos, be išimties, šalies partijos.

Taigi šiandien sprendžiamas ne vienos politinės organizacijos likimas. Sprendžiamas klausimas, ar Lietuvoje dar įmanoma principinė, sąjūdinė, lietuvių tautos ir valstybės interesais grindžiama politika, ar visos politinės iniciatyvos neišvengiamai bus paverstos sistemos aptarnavimo ir valdžios bei išteklių dalybų įrankiais.

Nacionalinio susivienijimo patirtis atskleidžia, su koku pasipriešinimu ir kokiomis kryptingomis destruktijos priemonėmis susiduria kiekvienas bandymas kurti tikrą politinę alternatyvą. Tai perspėjimas visiems, kurie tiki, kad Lietuvos valstybingumas, tautos išlikimas ir politinis suverenitetas nėra utopija, bet reali galimybė suvokti save ir lietuvių tautą kaip istorinį, politinį ir moralinį subjektą, gebantį pačiam spręsti savo likimą.

Dėl to raginame Lietuvos visuomenę nepasiduoti politiniam cinizmui ir nepriimti kaip neišvengiamos normos suverenumo praradimo bei valstybės vartimo administruojama teritorija. Lietuvos ateitis priklausys nuo to, ar atsiras pakankamai piliečių, pasirengusių remti ir ginti ne patogią, bet tikrą politiką, grindžiamą atsakomybe tautai ir valstybei.

Nacionalinio susivienijimo situacija šiandien yra konkretus tokios atsakomybės išbandymas ir perspėjimas visiems – tiek visuomenei, tiek pačiai partijai. Todėl kviečiame Vilniaus skyriaus ir visus NS narius atsakingai įvertinti partijai iškilusį pavojų: ši kryžkelė yra ir NS, ir kiekvieno jos nario asmeninio apsisprendimo akimirka – UŽ ar PRIEŠ LIETUVĄ.

Skyriaus susirinkimo pirmininkas Almantas Stankūnas

Skyriaus susirinkimo sekretorė Eglė Lesniauskienė